

Oğlan ve Küçük Kuğu

Aysel Banu YAVUZAL

Oğlan ve Küçük Kuğu

Aysel Banu YAVUZAL

Her cumartesi, ođlan sarı kanvas sırt antası arkasında zıplayarak parka yürürdü. Parkın ortasındaki büyük gölü çok severdi; ördekler orada kürek eker, söğüt ağaları dallarını suya daldırırdı. Bugün göl bir avuç madeni para gibi parlıyordu. Ođlan bir banka oturdu ve kimin yüzerek geçeceğini görmek için bekledi.

Anne kuğu sazların arasından süzülerek çıktı; beyaz tüyleri güneşte parlıyordu. Uzun kıvrık boynu nazık bir soru işareti gibi hareket ediyor, turuncu gagasının dibinde düzgün bir siyah bant vardı. Arkasından dört minik kuğu yavrusu geldi; tüylü gri hav yumakları. Oğlan gülümseyerek öne eğildi. Küçük defterini açtı ve çizmeye başladı.

Yanında yumuşak bir ses konuştu. "Çok kıbarca izliyorsun," dedi park bekçisi Bayan Hale, yeşil yeleği ve yuvarlak gözlükleriyle. Gümüş saçları, nazık, kırışık gülümsemesinin üstünde düzgün bir topuz yapmıştı. Anne kuğunun bacağındaki mavi banda işaret etti. "Bu hanımefendi Yedi Numaralı Kuğu. Her bahar buraya gelir."

"Yavrularını neden bu kadar yakınında tutuyor?" diye sordu oğlan. Bayan Hale bankın yanına diz çöktü. "Kuğular utangaç ve tedbirlidir," dedi. "İnsanlar onların etrafını sarar ya da onları kovalarsa korkarlar. Korkan kuğular su sıçratır ve tıslar, bazen de yavrularından uzaklaşırlar. Sessiz, saygılı bir mesafe herkesi güvende tutar."

Ođlan yavaşça başını salladı. Kuđu yavrularının düzgün gri bir sıra halinde kürek çekişini, birbirlerine usulca çarpışlarını izledi. Biri minik kanatlarını çırttı ve neredeyse devrildi. Anne kuđu başını çevirdi ve gagasıyla onu nazıkçe dürttü. Ođlan defterine yazdı: SESSİZCE İZLE. ASLA KOVALAMA. Sözcüklerin yanına küçük bir kalp çizdi.

Haftalar geçti. Oğlan her cumartesi geri geldi, hep aynı banka oturdu. Kuğu yavruları daha uzun ve daha güçlü oldu, gri tüyleri daha pürüzsüz bir hal aldı. Anneleri kıyıya kara bir gözle izlerken onlar sazların yanında kanat çırpmayı ve su sıçratmayı çalıştılar. "Seni hatırlıyorlar," dedi Bayan Hale. "Onları hiç korkutmuyorsun."

Güneşli bir sabah, büyük bir ekmek torbasıyla bir aile geldi. Çocuklar bağırarak ve el sallayarak suyun kenarına koştular. Anne kuğu yavrularını sazların içine geri çekti; kanatları kalkmış, boynu dimdik uzanmıştı. Oğlanın kalbi hızla çarptı. Ayağa kalktı ve defterini açarak yanlarına yürüdü.

"Affedersiniz," dedi kibarca. "Onlara doğru koşunca kuğular korkuyor. Çimende sessizce oturursak kendiliğinden bize yaklaşacaklar." Aile onun defterindeki çizimlere baktı. Baba başını salladı. "Haklısın," dedi. "Onları ekmekle de beslememeliyiz. Ekmek onları hasta ediyor."

Aile çimende oturdu ve oğlan da onlarla oturdu. Birkaç dakika içinde anne kuğu yine sazların arasından süzüldü; yavruları küçük gri kayıklar gibi arkasından geliyordu. Herkes tek bir ses çıkarmadan izledi. En küçük yavru, oğlanın yeşil spor ayakkabılarının hemen yanından geçti; o kadar yakındı ki minik gagasını görebiliyordu.

Ondan sonra oğlanın aklına bir fikir geldi. Bayan Hale'e göl yoluna bir tabela yapıp yapamayacağını sordu. Ellerini çırpı. "Harika bir fikir!" dedi. Oğlan büyük, özenli harflerle yazdı: KUĞU AİLELERİ BURADA YAŞAR. LÜTFEN SESSİZCE İZLEYİN. LÜTFEN KOVALAMAYIN VE BESLEMİYİN. Bir anne kuğu ve dört tüylü yavru çizdi.

Bayan Hale tabelayı bankın yanına dikmesine yardım etti. Yoldan geçenler durup okudu. Bazıları sorular sordu ve oğlan onlara parlak, açık bir gülümsemeyle yanıt verdi. "Kuğular utangaçtır," diye açıkladı. "Onlara alan verdiğimizde sakin kalırlar ve yavruları güvende büyür." Ziyaretçiler başlarını sallayıp sessizce çimene geçtiler.

Bütün yaz göl daha kalabalık ve daha neşeli oldu. Çocuklar taş gibi hareketsiz oturup kuğu yavrularının ilk kısa uçuşlarını izlediler. Anne babalar bağırmak yerine fısıldadılar. Anne kuğu canının istediği yerde yüzdü; dört yavrusu artık uzun ve güçlüydü. Bayan Hale oğlana, "Bütün bu parkı değiştirdin. Nezaket, sessiz bir tür sihirdir," dedi.

Ođlan glmsedi ve defterini yeni bir sayfaya atı. Gl, sazları, anne kuđuyu ve arkasından szlen drt zarif gen kuđuyu izdi. Altına yeni bir satır yazdı: SAYGILI MESAFE YABAN HAYATINI MUTLU TUTAR. Defteri sarı sırt antasına geri koydu, bir sonraki cumartesiye hazırıldı.

Sonbahar geldi ve kuğu yavrularının gri tüyleri annelerinininki gibi beyaza döndü. Uzun boyunlarını gerdiler ve geniş kanatlarını suyun üzerine açtılar. Oğlan bankından izledi, gururlu ve huzurlu hissediyordu. Gelecek baharda yeni küçük gri kuğu yavruları olacağını ve onları karşılamak için orada olacağını biliyordu.

Bir öğleden sonra küçük bir kız ona, "Neden bu kadar uzakta oturuyorsun?" diye sordu. Oğlan gülümsedi. "Çünkü onlar oyuncak değil," dedi nazikçe. "Onlar vahşi ve utangaç, mutlu olmak için alana ihtiyaçları var." Kız bunu düşündü, sonra yanına oturdu, bir fare kadar sessizce. Birlikte kuğuların süzülüşünü izlediler.

Güneş gölün üzerinde altın renginde battı ve kuğu ailesi sazlara doğru süzüldü. Oğlan sarı sırt çantasını taktı ve el sallayarak vedalaştı. Yolda ziyaretçiler tabelasını okuyup gülümsediler. Sessizce izlemenin bir tür sevgi olduğunu öğrenmişti. Göl, kuğular ve orayı ziyaret eden herkes bu sayede daha mutluydu.